

Táborový zpěvník

VPT LIPNO

1. Byly krásný naše ^Aplány,
byla jsi můj celej ^{C#mi}svět,
^{Hmi}čas je vzal a nechal ^Arány,
sta ^{Hmi}rší jsme jen o pár ^Elet.

2. Tenkrát byly děti malý,
ale život utíká,
už na "táto" slyší jinej,
i když si tak neříká.

®: Nebe modrý zrcad^Alí se
v ^{F#mi}řece, která všechno ^{Hmi}ví,
stejnou barvu jako ^Aměly
^{Hmi}tvoje oči džino^Evý.

3. Kluci tenkrát, co tě znali,
všude, kde jsem s tebou byl,
"Amazonka" říkávali,
a já hrdě přisvědčil.

4. Tvoje strachy, že ti mládí,
pod rukama utíká
vedly k tomu, že ti nikdo,
"Amazonka" neříká.

®:

5. Zlatý kráse cingrlátek,
jak sis časem myslela,
vadil možná trampskej šátek,
nosit dáls' ho nechtěla.

®: Ted' jsi víla z paneláku,
samá dečka, samej krám,
já si přál jen, abys byla,
pořád stejná, přísahám,
^{Hmi}pořád stejná, přísá^Ahám.

Batalion

(Spirituál kvintet)

Ref 1: *Ami* Víno *C* máš a *G* marky *Emi* tánku
dlouhá *C* noc *G* se *Ami* pro *Emi* hýří *Ami*
Vino máš a chvilku spánku díky díky verbíři

1 *Ami* Dříve než se rozední kapitán k *C* osedlání *G* rozkaz *Ami* dává *Emi*
Ami ostruhami do slabin koně *G* po *Ami* há *Emi* ní *Ami*
Tam na straně polední čekají ženy zlatáky a sláva
do výstřelů karabin zvon už vyzvání

Ref 2: *Ami* Víno na *C* kuráž a *G* pomilovat markytánku *Ami*
zítra do Burgund *C* batalion *G, Ami* za *Emi* míří *Ami*
Vino na kuráž a k ránu dvě hodinky spánku
díky díky vám královští verbíři

2. Rozprášen je batalion poslední vojáci
se k zemi hrouť, na polštáři z kopretin, budou věčně spát
Neplač sladká Marion, verbíři nové chlapce přivedou ti
za královský hermelín padne každý rád

Ref2: Ref 1:

Fram

(Wabi Daněk)

1. *Ami* Zas mě to táhne o kus *Ami6* dál, *Ami* zas nemám doma nikde *D* stání,
desítky důvodů si *Dmi* sháním, *E7* už abych na cestu se *Ami* dal. *Ami6*

2. Pelikán křídly zamával, vítr je příhodný a stálý,
za námi slunce mosty pálí, tak proč bych ještě vyčkával.

R: *Ami* Klenotník měsíc zavřel krám, z výkladu svoje šperky *Emi* sklízí,
Dmi obrysy domů v dálce *Emi* mizí, *Dmi* tak naposled ti zamá *E7* vám
z paluby lodi jménem *Ami* Fram.

3. Dávno už vyvětral se dým mých věčných cigaret a dýmek,
ty žiješ jenom ze vzpomínek, a já se stále nevracím.

4. Námořní mapy pokryl prach, mé knihy nikdo neutírá,
nevíš, zda právě neumírám tam někde na ledových krách.

R: Klenotník měsíc zavřel krám, z výkladu svoje šperky sbírá,
chlap jen tak lehce neumírá, na modré lodi jménem Fram
tě za pár roků vyhledám

Bedna od whisky

1. ^{Ami}Dneska mi už ^Cfóry nák ^{Ami}nejdou přes ^{E7}pysky ^{Ami}
stojím s dlouhou kravatou na bedně od whisky
stojím s dlouhým obojkem jak stájovej pinč
tu kravatu co nisím mi navlík soudce Linč
- Ⓜ Tak ^Akopni do tý ^Dbedny at' ^Epanstvo nečeká ^A
jsou dlouhý schodý do nebe a štreka daleká
do nebeskýho báru ja sucho v krku mám
tak kopni do tý bedny at' na cestu se dám
2. Mít tak všechny bedny od whisky vypitý
postavil bych malej dům na louce ukrytý
postavil bych malej dům a z okna koukal ven
a chlastal bych tam s Bilem a chlastal by tam Ben
3. Kdyby si se hochu jen pořád nechtěl prát
nemusel jsi dneska na týdle bedně stát
moh jsi někde v suchu tu svojí whisky pít
a nemusel jsi hochu na krku laso mít
4. Až kopneš do tý bedny jak se to děláva
do krku mi zůstane jen dírka mrňavá
jenom dírka mrňavá a k smrti jenom krok
má to smutnej konec a whisky ani lok

A te Rehradice

^{emi}A te Rehradice ^{D7}na pěkný ro^Gvině
^Ateče tam vo ^{hmi}děnka ^{emi}dolů po ^Adě^Ddině
^{emi}je pěk^{hmi}ná je ^{emi}čistá.

A po tej voděnce drobný rebe skáčó
Pověz mně má milá proč tvý oči pláčó
tak smutně žalostně.

Pláčó one pláčó šohajo vo tebe
že sme se dostali daleko vod sebe
daleko vod sebe.

A te Rehradice na pěkný rovině
teče tam voděnka dolů po dědině
je pěkná je čistá.

Bláznova ukolébavka

(Petr Dydovič)

1. ^D Máš, má ovečko, ^A dávno spát, už ^G píseň ptáků ^D končí,
kvůli nám přestal i ^A vítr vát, jen ^G můra zírá ^D zvenčí,
já ^A znám její zášť, tak ^G vyhledej skrýš,
zas ^A má bílej plášť a v ^G okně je ^A mříž.

R: ^D Máš, má ovečko, ^A dávno spát,
a ^G můžeš hrát, ty mě ^E můžeš hrát,
vždyť ^D přijdou se ^G ptát, zítra zas ^D přijdou se ^G ptát,
jestli ty ^D v mých předsta ^G vách už ^D mizíš.

2. Máš, má ovečko, dávno spát, už máme půlnoc temnou,
zítra budou nám bláznů lát, že ráda snídáš se mnou,
proč měl bych jim lhát, že jsem tady sám,
když tebe mám rád, když tebe tu mám.

R:

Divoké koně

(Jarek Nohavcica)

Ami Já viděl *Dmi* divoké *Ami* koně, *C* běželi *Dmi* soumra *Ami* kem,
Ami Já viděl *Dmi* divoké *Ami* koně, *C* běželi *Dmi* soumra *Ami* kem,
Dmi Vzduch *Ami* těžký *Dmi* byl a divně *Ami* voněl *G#dim* tabá *F* kem.
Dmi Vzduch *Ami* těžký *Dmi* byl a divně *Ami* voněl *E7* tabá *Ami* kem.

Běželi, běželi, bez uzdy a sedla, krajinou řek a hor
Sper to čert, jaká touha je to vedla za obzor

Snad vesmír nad vesmírem, snad lístek na věčnost,
naše touhu ještě neumírej, sil máme dost.

V nozdrách sládne zápach klisen na břehu jezera,
milování je divoká píseň večera.

Stébla trávy sklání hlavu, staví se do šiku,
král s dvořany přijíždí na popravu zbojníků.

chtěl bych jak divoký kuň běžet běžet, nemyslet na návrat,
s koňskými handlíři vyrazit dveře, to bych rád.

Já viděl divoké koně....

Tam, ^{Ami}kde leží Little Big Horn, je indiánská zem,
tam přijíždí generál Custer ^{Dmi}se svým praporem,
mod^{Ami}rý kabáty jezdců, stíny ^{Dmi}dlouhejších karabin,
a z ^{Ami}indiánských signálů po nebi letí dým.^A

®: ^AŘíkal to Jim Bridger: já měl jsem v noci ^{E7}sen,
pod sedmou kavalerií jak krví rudne ^Azem,
kmen Siouxů je statečný a dobře svůj kraj ^Dzná,
proč ^{E7}Custer neposlouchá ta ^Aslova varovná?^{Ami}

Tam blízko Little Big Hornu šedivou prérií
táhne generál Custer s sedmou kavalerií,
marně mu stopař Bridger radí: zpátky povel dej,
jedinou možnost ještě máš, život si zachovej.

®:

Tam blízko Little Big Hornu se vznáší smrti stín,
padají jezdci z koní, výstřely z karabin,
límce modrejch kabátů barví krev červená,
kmen Siouxů je statečný a dobře svůj kraj zná.

Pak všechno ztichlo a jen tamtam duní nad krajem,
v oblaku prachu mizí Siouxů vítězný kmen,
cáry vlajky hvězdnatý po kopcích vítr vál,
tam uprostřed svých vojáků leží i generál.

®:

1. ^CKdyž sever valčil s jihem a ^Fzem jde do vál^Cky,
a v polích místo bavlny teď ^Grostou buráky.
Ve ^Cstínu u silnice vidíš ^Fz jihu vojá^Cky,
jak flákaj se tam s kvérem ^Ga louskaj bu^Cráky.

R. Hej hou, hej hou, nač chodit do války,
je lepší doma sedět a louskat buráky.
Hej, hej, hej hou, hej hou, nač chodit do války,
je lepší doma sedět a louskat buráky.

2. Plukovník sedí v sedle, volá Yenkyové jdou,
mužstvo v dáli leží, prej dál nemohou.
Celý se v sedle otočí a koukne do dálky,
jak jeho slavná armáda tam louská buráky.

R. Hej hou, hej hou, buráky.

3. Až ta válka skončí, tak jestli budem žít,
své milenky a ženy zas půjdem políbit.
Až se tě zeptaj "Hrdino, cos dělal za války ?"
Já flákal se tam s kvérem a louskal buráky.

R. Hej hou, hej hou, buráky.

Chodím po Broadwayi

1. Chodím ^Dpo Broadwayi hladov sem a tam,
chodím po Broadwayi hladov sem a ^{A7}tam,
chodím ^Dpo Broad ^{D7}wayi, ^Gpo Broadwayi,
^Dpo Broadwayi ^{A7}hladov sem a ^Dtam.

R: Singi jau jau jupi jupi jau, singi jau jau jupi jupi ^{A7}jau.
Singi ^Djau jau ^{D7}jupi ^Gjau jau jupi, ^Dsingi jau jau ^{A7}jupi jupi ^Djau.

2. [:Práci nedostanu černou kůži mám:]
práci nedostanu, nedostanu, protože já černou kůži mám.

3. [:Moje černé děti mají stále hlad:]
moje černé děti, černé děti, moje děti mají stále hlad.

4. [:A já pevně věřím, že zas přijde den:]
a já pevně věřím, pevně věřím, že zsa černochoch bude svoboden.

^EČerný muž pod bičem otrokáře žil,
^Ačerný muž pod bičem ^Eotrokáře žil
černý muž pod bičem otrokáře žil,
kapi^{H7}tán John Brown to ^Ezřel.

®: Glory glory aleluja, glory glory aleluja
glory glory aleluja, kapitán John Brown to zřel.

Sebral z Virginie černých přátel šik, (3x)
prapor svobody tam zdvih.

®: Gloryprapor svobody tam zdvih.

V čele věrných pevnost Hapers Ferry jal, (3x)
právo, vítězství a čest.

®: Gloryprávo, vítězství a čest.

Hrstka statečných však udolána jest, (3x)
kapitán John Brown je jat.

®: Glorykapitán John Brown je jat.

Zvony Charlestonu z dáli temně zní, (3x)
Johnův den toť poslední.

®: GloryJohnův den toť poslední.

John Brown mrtev jest a jeho tělo tlí, (3x)
jeho duch však kráčí dál.

®: Gloryjeho duch však kráčí dál.

Kráčí dál a v košili se třepetá, (3x)
zima je mu veliká

®: Gloryzima je mu veliká

Jeho tělo byste marně hledali, (3x)
červi už ho sežrali.

®: Gloryčervi už ho sežrali

1. Pod tou ^Dskálou, kde ^{D7}proud řeky ^Gsyčí
a kde ^Dční červe^{E7}ný kame^{A7}ní,
žije ^Dten, co mi ^{D7}jen srdce ^Gničí,
koho ^Djá ráda ^{A7}mám k zblázně^Dní.
2. Víím, že lásku jak trám lehce slíbí,
já ho znám, srdce má děravý,
ale já ho chci mít, mně se líbí,
bez něj žít už mě dál nebaví.
3. Často k nám jezdívá s kytkou růží,
nejhezčí z kovbojů v okolí,
vestu má ušitou z hadích kůží,
bitej pás, na něm pár pistolí.
4. Hned se ptá, jak se mám, jak se daří,
kdy mu prý už to svý srdce dám,
ale já odpovím, že čas maří,
srdce blíž Červený řeky mám.
- 5.=1.
- 6.=2.
7. Když je tma a jdu spát, noc je černá,
hlavu mám bolavou závratí,
ale já přesto dál budu věrná,
dokud sám se zas k nám nevrátí.

Dělání, dělání**(Princové jsou na draka)****(Jaroslav Uhlíř)**

^EKdyž máš srdce zjihlé, ^Akdyž máš potíže,
^Etak dej cihlu k cihle, ^Atěsto do díže.
^{F#mi}Upeč ^{H7}třeba chleba, ^Epostav ^{C#mi}třeba zed',
^Ažal se ^{H7}krásně vstřebá,
^Ezačni s ^{E7}tím hned ted', ^Azačni s ^{H7}hned ^Eted'. ^{E7}

Ⓜ: ^ADělání, ^{H7}dělání, ^Evšechny smutky ^Azahání,
^{F#mi}dělání, ^{H7}dělání je ^Elék. ^{E7}
^ADělání, ^{H7}dělání, ^Eto nám úsměv ^Azachrání,
^{F#mi}dělání, ^{H7}dělání je ^Elék.

Anděl**(Karel Kryl)**

1. ^CZ rozmláče ^{Emi}nýho kostela, ^Cv krabici s ^{G7}kusem mýdla
^Cpřinesl ^{Emi}jsem si anděla, ^Cpoláma ^{G7}li mu kří^Cdla.

2. Díval se na mě oddaně, já měl jsemtrochu trému,
tak vtiskl jsem mu do dlaně, lahvičku od parfému.

Ⓜ ^CA proto ^{Emi}prosím věř mi
^Cchtěl jsem ho ^{G7}žádat
^Caby mi ^{Emi}mezi dveřmi ^Cpomohl ^{G7}hádat
^Cco mě čeká ^{Emi}a ^{G7}nemi^Cne
^Cco mě čeká ^{Emi}a ^{G7}nemi^Cne.

3. Pak hlídali jsme oblohu, pozorující ptáky,
debatující o Bohu, a hraní na vojáky.

4. Do tváře jsem mu neviděl, pokoušel si ji schovat,
to asi ptákům záviděl, že mohou poletovat.

Ⓜ

5. Když novinky mi sděloval, u okna do ložnice,
já křídla jsem mu ukoval, z mosazný nábojnice.

6. A tak jsem pozbyl anděla, on oknem uletěl mi,
však přítel prý mi udělá, nového z mojí helmy.

Ⓜ

®: ^CDiego, don Di^{Dmi}ego,
^Fkrásný koně ^Cmáš, ^{G7}
Di^Cego, don Di^{Dmi}ego,
proč ^Fmáš v očích ^Cpláč.

^CZa to hříbě, don Di^{Dmi}ego,
tady ^Fnuggety mé všechny ^Cmáš, ^{G7}
za to ^Chříbě, don Di^{Dmi}ego,
za tu ^Fmalou bílou ^Ctvář.

®:

Pohlédni do očí svému koni,
až v nich uzříš ohňů zář,
pak skloň hlavu do jeho hřívý
a vzpomeň na tu bílou tvář.

®:

Recitativ: ^CTenkrát, tenkrát jsem ještě nevěděl
staříčkový don Di^{Dmi}ego, co to hříbě pro Tebe znamená

^FNevěděl jsem, že se přihnalo
štváno žárem až ke dveřím ^CTvého ranče
s ma^{G7}lým živým uzlíčkem u se^Cdla.

®:

1. ^CZ Těšína ^{Emi}vyjíždí ^{Dmi7}vlaky co ^Fčtvrthodi ^Cnu, ^{Emi, Dmi7, G}
^Cvčera jsem ^{Emi}nespal a ^{Dmi7}ani dnes ^Fnespočinu, ^{C, Emi, Dmi7, G}
^Fsvatý ^GMedard, můj ^Cpatron, t'uká si na ^{Am}če ^Glo,
ale ^Fdokud se ^Gzpívá, ^Fještě se ^Gneumřelo. ^{C, Emi, Dmi7, G, C}
2. Ve stánku koupím si housku a slané tyčky,
srdce mám pro lásku a hlavu pro písničky,
ze školy dobře vím, co by se dělat mělo,
ale dokud se zpívá, ještě se neumřelo, hóhó.
3. Do alba jízdenek lepím si další jednu,
vyjel jsem před chvílí, konec je v nedohlednu,
za oknem míhá se život jak leporelo,
ale dokud se zpívá, ještě se neumřelo, hóhó.
4. Stokrát jsem prohloupil a stokrát platil draze,
houpe to, houpe to na housenkové dráze,
i kdyby supi se slítali na mé tělo,
tak dokud se zpívá, ještě se neumřelo, hóhó.
5. Z Těšína vyjíždí vlaky až na kraj světa,
zvedl jsem telefon a ptám se: "Lidi, jste tam?"
A z veliké dálky do uší mi zaznělo,
/: že dokud se zpívá, ještě se neumřelo. :/

^CKolik je smutného, když ^Fmraky černé ^Cjdou lidem nad ^Ghlavou, ^Fsmutnou dála ^Cvou.
 Já slyšel příběh, který velkou pravdu měl,
 za čas odletěl, každý zapomněl.

® ^CMěl kapsu ^Gprázdnou Franky Dlouhán,
 po státech ^Ftoulal se jen ^Csám a že
 byl ^Fveselej, tak ^Ckaždej měl ho ^{G7}rád.
 Tam ruce k ^Fdílu mlčky přiloží a ^Czase
 jede ^{Ami}dál. A ^Fkaždej kdo s ním
^Gchvilku byl, tak ^Fdlouho ^{G7}se pak ^Csmál.

Tam kde byl plač tam Franky hezkou píseň měl
 slzy neměl rád, chtěl se jenom smát.
 A když pak večer ranče tiše usínaj
 Frankův zpěv jde dál nocí s písni dál ...
 Ref:

Tak Frankyho vám jednou našli, přestal žít,
 jeho srdce spí, tiše smutně spí.
 Bůh ví jak, za co tenhle smíšek konec měl,
 farář píseň pěl, umíraček zněl ...
 Ref:

Dajána

0

1. ^CLidé o ní ^{Ami}říkají, ^{Dmi}že je v lásce ^{G7}nestálá,
^Cona zatím ^{Ami}potají, ^{Dmi}jediného v ^{G7}mysli má.
^CNa toho kdo ^{Ami}klid jí vzal, ^Fdnem i nocí ^{G7}čeká dál,
^Ckrás ^{Ami}ná, ^Fbláho ^{G7}vá Da ^Cjána. ^{Ami, Dmi, C7, C}

Ref: ^{C7, F}Srdce, které ^{Fmi}zastesklo si, ^Cs úsměvem teď ^{C7}žal svůj nosí,
^Fstále čeká, ^{Fmi}čeká dál ó-ó ^{G, G7}

2. Ten, kdo klid jí navždy vzal, odešel si bůhví kam,
 Dajána má v srdci žal, žije marným vzpomínkám,
 Předstírá-li ve dne smích, pláče v nocích bezesných,
 krásná, bláhová Dajána.

3. Ospalá jde ulicí, nezbaví se lásky pout,
 sny, jež voní skořicí, sny, jež nelze obejmout,
 sama bude věčně snít, nenalezne nikdy klid,
 krásná, bláhová Dajána.

1: Šel ^{Ami}průzračnou nocí a táhl z něj rum,
tak pět křížků moudrosti měl,
^Gněkde se rozdat ^{Ami}chtěl,
když opustil ves a poslední dům,
tak oheň v dálce uviděl,
^Ga tam se rozdat ^{Ami}šel.

R: Jste ^Cproradná ^Gbanda ^Cbláznivejch ^Glidí,
^{E7}na který my se ^{Ami}dřem,
^Cčlověk se ^Gza vás ^Cčervená, ^Gstydí
^{E7}a diví, co nosí ^{Ami}den.

2. Tam uprostřed trampů byl i jeho kluk
a ten se pomalu zved':
táto, prosím tě, mlč,
když dostal facku, tak neřek' ani muk,
jen olíz' rozbitej ret:
táto, prosím tě, mlč.

R: Kdo z nás je proradná banda bláznivejch lidí
a kdo se na nás dře,
kdopak se za nás červená, stydí
a diví, co nosí den?

3. Šel ^{Ami}průzračnou nocí a táhl z něj rum,
tak ^{E7}pět křížků moudrosti ^{Ami}měl ...

1. ^CKdyž jsem byl malý, říkali mi naši:
"Dobře se uč a jez chytrou kaši,
^Faž jednou vyrosteš, ^Gbudeš doktorem ^Cpráv.
Takový doktor sedí pěkně v suchu,
bere velký peníze a škrábe se v uchu,"
^Fjá jim ale na to řekl: " ^GChci být hlídačem ^Ckrav."

R: Já chci ^Cmít čapku s bambulí nahoře,
jíst kaštany a mýt se v lavoře,
^Fod rána po celý ^Gden zpívat si ^Cjen,
zpívat si: pam pam pam ^{F, G, C} ...

2. K vánocům mi kupovali hromady knih,
co jsem ale vědět chtěl, to nevyčetl jsem z nich:
nikde jsem se nedozvěděl, jak se hlídají krávy.
Ptal jsem se starších a ptal jsem se všech,
každý na mě hleděl jako na pytel blech,
každý se mě opatrně tázal na moje zdraví.

R:

3. Dnes už jsem starší a vím, co vím,
mnohé věci nemůžu a mnohé smím,
a když je mi velmi smutno, lehnu si do mokré trávy.
S nohama křížem a s rukama za hlavou
koukám nahoru na oblohu modravou,
kde se mezi mraky honí moje strakaté krávy.

R:

Holubí dům

(Jaroslav Uhlíř – Jiří Schelinger)

Emi Zpí^D vám ^Cptákům a ^Hzvlášt' holubům *Emi*
stá^D val v ^Cúdolí ^Hmém starý *Emi* dům
^Gptá^Dků ^Ghouf zalé^Dtal ke kro^Gvům
Emi měl ^Djsem ^Crád holu^H bích křidel *Emi* šum

Vlídna dívka jim házela hrach
mávání perutí víří prach
ptáci krouží a neznají strach
měl jsem rád starý dům jeho práh

®: Hledám *Ami* dům holubí^{D7}, kdopak ^Gz vás cestu *Emi* ví
míval *Ami* stáj roube^{D7} nou bílý ^Gštít
kde je *Ami* dům holubí ^{D7} a ta ^Gdívka kde *Emi* spí
vždyť to *Ami* ví že jsem ^Hchtěl pro ni *Emi* žít ^{A, Emi}

Sdílný déšť vypráví okapům,
bláhový kdo hledá tenhle dům,
odrůstáš chlapeckým střevícům,
neslyšíš holubích křidel šum

Nabízej úplatou cokoli,
nepojíš cukrových homolí,
můžeš mít třeba zrak sokolí,
nespatříš ztracené údolí

®:

Ho Ho Watanay

(Pavel Lohonka Žalman)

1. ^DSpinkej můj maličký, ^Cmáš v očích ^Dhvězdičky,
dám ti je ^Cdo vlasů, tak ^Gusínej, tak ^Dusínej.

R: Ho ho Watanay, ^Cho ho ^DWatanay,
Ho ho ^CWatanay, ^GKiokena, ^DKiokena

2. Sladkou vůni nese ti noční motýl z perleti,
vánek ho kolíbá, už usíná, už usíná.

3. V lukách to zavoní, rád jezdíš na koni,
má barvu havraní, jak uhání, jak uhání.

4. V dlani motýl usíná, hvězdička už zhasíná,
vánek, co ji k sobě nes, až do léta ti odlétá.

1. ^GStál tam na stráni ^{Hmi}dům, v něm židle a ^{Emi}stůl
pár kůží a ^Gkrb, co dřevo z něj ^{Ami}voní.
^DS jarem, když máj rozdá barvy svý
tu sosna krásná nad chajdou se ^Gskloní.
a říčka, když stříbrným ^{Hmi}hávem
se přikryje s ^{Emi}ránem
svý ahoj jí ^Gdáš a pak je tu ^Eden.
^CZazní údolím ^{Emi}kytara tvá, ta ^Cpíseň ráno ^{Emi}uvítá
^Dsvět s ním, ^Gsvět s ním.

2. Touláš se po lese, touláš a jenom tak bloumáš
a koruny stromů tě uvítaj rosou
víš, že času je dost, to znáš
a možná potkáš někde dívku bosou.
Po slůvkách, který se říkaj,
po dnech plných stisků
vás uvítá chajda a pak je tu den
Zazní údolím kytara tvá, ...

3. Však táhlé volání náhlé ti přeruší snění
a oznámí všem - je poslední den.
Voda zaplaví údolí
sosnu, chajdu, pohled zabolí.
Ta hráz je potřebná všem, však zabíjí den
co nosil tě v náruči romantické.
Zazní údolím bolest tvá, ta bolest ráno uvítá
svět s ním, svět s ním

1. Ten, kdo ^{Ami} nezná hukot vody lopat ^C kama vířený
jako ^G já, jó, jako ^C já,
kdo hud ^{Ami} sonský slapy nezná sírou ^G pekla sířený,
ať se ^{Ami} na hudsonský ^G šífy najmout ^{Ami} dá, ^G johoho.

2. Ten, kdo nepřekládál uhlí, šíf když na mělčinu vjel,
málo zná, málo zná,
ten, kdo neměl tělo ztuhlý, až se nočním chladem chvěl,
ať se na hudsonský šífy najmout dá, johoho.

R: ^F Ahoj, páru tam ^{Ami} hod',
ať ^G do pekla se dříve dohra ^{Ami} bem,
^G joho ^{Ami} ho, ^G joho ^{Ami} ho.

3. Ten, kdo nezná noční zpěvy zarostenejch lodníků
jako já, jó, jako já,
ten, kdo cejtí se bejt chlapem, umí dělat rotyku,
ať se na hudsonský šífy najmout dá, johoho.

4. Ten, kdo má na bradě mlíko, kdo se rumem neopil,
málo zná, málo zná,
kdo necejtí hrůzu z vody, kde se málem utopil,
ať se na hudsonský šífy najmout dá, johoho.

R:

5. Kdo má roztrhaný boty, kdo má pořád jenom hlad
jako já, jó, jako já,
kdo chce celý noci čuchat pekelnýho vohně smrad,
ať se na hudsonský šífy najmout dá, johoho.

6. Kdo chce zhebnout třeba zejtra, komu je to všechno fuk,
kdo je sám, jó, jako já,
kdo má srdce v správným místě, kdo je prostě příma kluk,
ať se na hudsonský šífy najmout dá, johoho.

R:

^{Ami}Nějak umírá nám ^Gláska,
 my jako ^Fhejna divejch ^Evčel, jdeme ^{Ami}dál. ^{G,F,E}
 Každěj vztah je vlastně sázka
 a každý ráno může zmizet, my jdeme dál.

Ⓜ: ^{Ami}Řekněte, kdopak za to ^Gmůže,
 kdo z nás má ^Fprávo něco ^Ebrát,
^{Ami}kdo učil lidi zlobu ^Gdýchat,
 kdo na vo^Fjáky chce si ^Ehrát. ^{Ami,G,F,E}

Už zase bohatejch je spousta,
 a čím víc peněz, lásky míň, my jdeme dál.
 A tak nám zbývá jenom doufat,
 že už zítra, že už zítra snad, budeme dál.

Ⓜ:
 Už zase umírá nám láska,
 my jako hejna divejch včel, jdeme dál...

1. ^DUkrytý v stínu lesa, ^Aigelit, to kdyby přišel ^Gk ránu ^Dděšť.
 Pod hlavou, boty, nůž, tá^Aovou bundu šitou z mas^Dkáčů.
 K ránu se mlhy zvednou ^Aa ptáci volaj: „Hele, lidi ^Gsví^Dtá,
 pak větvičky si nalámou, na ^Aoheň aby uvařili ^Dčaj.

Ⓜ A všichni se ^hznaj, ^{A7}znaj, ^Dznaj
 a blázněj a ^Gzpí^Dvaj, a po cestách ^hdál,
^{A7}dál, ^Ddál hledaj ^enormální ^Dsvět.

2. Ukrytý v stínu lesa k večeru znavený nohy skládaj,
 kytara zpívá o tom, jak dřív bylo líp,
 ten, kdo neví, nepochopí, nepromíjí čas nic, všechno vrátí,
 ta chvilka, co máš na život ti uplyne jako od ohýnků dým.

Ⓜ

© ^DUkrytý v stínu lesa ^Aigelit, to kdyby přišel ^Gk ránu ^Dděšť.

1. *Ami*My čekali *C*jaro a *G*zatím přišel *Ami*mráz.
Tak strašlivou *C*zimu ne*G*poznal nikdo *Ami*z nás.
*C*Z chýší dřevo mizí a *G*mouka ubývá,
*Dmi*do sýpek se raděj` už *G*nikdo nedívá.
Z těžkých černých mraků, se stále sypal sníh
a vánice sílí v poryvech ledových.
Zvěř z okolních lesů nám stála u dveří
a hladoví ptáci přilétli za zvěří,
a stále *Ami*blíž
2. Pak jednoho dne večer, to už jsem skoro spal,
když vystrašený soused na okno zaklepal.
Můj chlapec doma leží, v horečkách vyvádí,
já do města bych zajel, doktor snad poradí.
Půjčil jsem mu koně a když sedlo zapínal,
dříve, než se rozjel, jsem ho ještě varoval:
„Nejezdi naší zkratkou, je tam velký sráz
a v téhleté bouři tam snadno zlámeš vaz.
Tak neriskuj !“
3. Na to chmurné ráno, dnes nerad vzpomínám,
na tu hroznou chvíli, když kůň se vrátil sám.
Trvalo to dlouho, než se vítr utišil,
na sněhové pláně si každý pospíšil.
Jali jsme tou zkratkou až k místu, které znám,
kterým bych té noci nejel ani sám.
Pak ho někdo spatřil, jak leží pod srázem,
krev nám tuhla v žilách nad tím obrazem,
já klobouk sňal.
4. Někdy ten, kdo spěchá se domů nevrací.

^DSpí Jižní kříž,
jak ^{Hmi}říkali jsme hvězdám kdysi v ^Amládí,
to ^{Emi}na studený zemi
ještě ^Duměli jsme ^{Hmi}milovat a ^Aspát.

Dál, však to znáš,
světem protloukal ses, jak ten život pádí,
dneska písničky třeba vod Červánku
dojmou tě, jak vrátil bys' to rád.

Ⓜ: Zase ^{Emi}toulal by ses Foglarovým ^Drájem
a ^{Hmi}stavěl Bobří ^Ahráz,
se smečkou ^{Emi}vlků čekal na jaro,
jak ^Dstejská se, až ^{Hmi}po zádech jde ^Amráz.

Spí Jižní kříž,
vidí všechna místa, kde jsi někdy byl,
to když, naplněnej smutkem,
jsi plakal, plakal nebo snil.

Ⓜ:

S ^{Ami}hlavou ^{Emi}skloně ^{Dmi}nou lidí zástup se tu ^{Ami}dívá
nebe ^{Emi}nad hla ^{Dmi}vou, slyšíš ^Gdětskej ^{Ami}pláč
jenom s vírou svou stojí dívka plavá, bílá,
oheň nad sebou, jenom s pravdou dál.

Ⓜ Hej, ^{E7}muži, přidej ^{Ami}ohni sílu,
vždyť ^{E7}lidé se nudí ^{Ami}jen,
ať ^{E7}plameny nesou ^Fzprávu zlou,
jak ^Cskončil soudnej ^Gden s Johankou. ^{Ami}

Dík svůj dal ti král, celá Francie si zpívá,
to se osud smál, smutek utíká,
s naší Johankou ke štěstí se země dívá,
vítr zprávu vál, že se dýchat dá.

S hlavou skloněnou lidí zástup se tu dívá,
nebe nad hlavou, slyšíš dětskej pláč,
popel s vánkem ví, co se v dívčím srdci skrývá,
hra se zastaví, jiná začíná.

Lipenský rumíky

(1.turnus)

1. *Ami* Nebe je tmavý a *E7* černý, lipenská voda je *Ami* chladná,
Přesto jí zůstanem *E7* věrný, klendra je skutečně *Ami* řádná
Vím co se bude dít, loď se už na šutru zmítá
Háčkové můžete jít, ledová voda vás vítá

Ref: *Dmi* Zima je veliká, *Ami* voda je studená,
E7 Nechte nás do tepla *Ami* jít.
Dmi U kamen u pípy *Ami* s mokkými rohlíky,
E7 Zpívat si s nima a *Ami* pít.

2. Nebe je najednou modrý, po dešti už ani stopy,
na tváři úsměv bodrý, kdo chce ať pádla se chopí.
Vím co se bude dít, loď se už po vodě spouští,
Háčka nám stačila vzít, větev, co čouhala z houští.

Ref:

Hejkal

(Wabi Daněk)

1. *Ami* Divnej jekot po lesích se prohání
až v *Dmi* žilách tuhne *Ami* krev a zuby *F* cvakaj *E* SOS.
Ami Utichá až u potoka *Dmi* pod *Ami* strání
jó *Dmi* takovýhle *Ami* řvaní by *E* nesnes ani *Ami* pes.
Dmi Zuby, rudý *Ami* voči a *Dmi* drápy *Ami* krvavý
F kosti chřestěj v rytmu *E* kastanět
a *Dmi* strašidelný *Ami* vytí a *Dmi* skřeky chraplavý
tak *F* to je hejkal na to vemte *E* jed.

R. U nás *C* hej, *F* hej, *C* Hejkal straší v lese
jen ten co něco snese *D7* tam může v noci být.
Jeho *C* hej, *F* hej, *C* hejkání se nese
F každý strachy se *C* třese, k ohni *F* nesese dneme *C* se
F neboť za budou *C* v lese zase *G7* Hejkal začal výt.

2. Kdo z vás tady na Hejkaly nevěří,
ten může u nás přespat až se zastaví.
Nevystrčí špičku nosu ze dveří,
a bude jásat, že se dožil rána ve zdraví.
Jenom kalný voči a rysy ztrhaný,
kalhoty si bude muset prát
a děs a hrůza v hlase, jó to mu zůstane,
až kóktavě bude povídat, že:

R. U nás hej, hej, Hejkal...

^CMěla vlasy samou loknu, jé-^Gjé-je,
^{G7}ráno přistoupila k oknu, jé-^Cjé-je,
^Cvlasy samou ^{C7}loknu měla ^Fa na nic víc ^{Fmi}nemyslela,
^Ca na nic víc ^{A7}nemyslela, ^{D7}jé – ^{G7}jé - ^Cjé.

Nutno ještě podotknouti, jé-je-jé,
 že si vlasy kulmou kroutí, jé-je-jé,
 nesuší si vlasy fénem, nýbrž jen tak nad plamenem,
 nýbrž jen tak nad plamenem, jé-jé-jé.

Jednou vlasy sežehla si, jé-je-jé,
 tím pádem je konec krásy, jé-je-jé,
 když přistoupí ráno k oknu, nemá vlasy samou loknu,
 nemá vlasy samou loknu, jé-jé-jé.

O vlasy už nestará se, jé-je-jé,
 a diví se světa kráse, jé-je-jé,
 vidí plno jinejch věcí, a to za to stojí přeci,
 a to za to stojí přeci, jé-jé-jé.

Jdem zpátky do lesů**(P. Lohonka Žalman)**

1. ^{Ami7}Sedím na kolejích, ^{D7}které nikam neve ^Gdou, ^{C,G}
^{Ami7}koukám na kopretinu, jak ^{D7}miluje se s lebe ^Gdou,
^{Ami7}mraky vzaly slunce ^{D7}zase pod svou ochra ^Gnu, ^{Emi}
^{Ami7}jen ty nejdeš, holka zlatá, ^{D7}kdypak já tě dosta ^Gnu? ^{D7}

R: ^GZ ráje, my vyhnaní z ^{Emi}ráje, kde není už ^{Ami7}místa,
^Cprej něco se ^Gchystá, ^{óD7}
^Gz ráje nablýskaných ^{Emi}plesů
 jdem zpátky do ^{Ami7}lesů ^Cza nějaký ^Gčas. ^{D7}

2. Vlák nám včera ujel ze stanice do nebe,
 mělo jsi se snažil, málo šel jsi do sebe,
 šel jsi vlastní cestou, a to se zrovna nenosí,
 i pes, kterej chce přízeň, napřed svýho pána poprosí.

R:

3. Už tě vidím z dálky, jak máváš na mě korunou,
 a jestli nám to bude stačit, zatleskáme na druhou,
 zabalíme všechny, co si dávaj' rande za branou,
 v ráji není místa, možná v pekle se nás zastanou.

R:

R: ^CMávej, ^Fmávej, ^{mávej}, ^{mávej}, ^{mávej}, ^{mávej}, ^{mávej} ^{C7}jen,
 nic ^Fnepomůže, že tu stojíš sama skoro celej ^Cden,
 tak jen si ^{G7}mávej, ^{mávej}, ^Fmávej, ^{mávej} a ^Cdávej ^Fsbo^Chem.

1. Jó, ^Fnemáš, holka, páru, jakej pocit ^{F7}mám,
 když prásknu do kočáru a rukou zamávám
 a ^{G7}cesta už mě zdraví a říká mi těpic,
 tak ^Ctohle je to pravý, jó, ^{G7}já už nechci víc.

R:

2. Jó, prošlapaný boty, pingl, tulácká hůl
 a na jazyku noty a pod pažema sůl
 a cesta, která mluví a říká: jenom pluj,
 a žlutý pero žlůví, jó, to je život můj.

R:

Jarní tání**(Brontosauři)**

1. Když první ^{Ami}tání ^{Dmi}cestu sněhu ^Czkříží
 a ^Fnad le^{Dmi}dem se ^{E7}voda obje^{Ami}ví.
 Voňavá zem se ^{Dmi}sněhem tiše ^Cplíží
^Ftak nějak ^{Dmi}líp si ^{E7}balím, proč bůh^{Ami}ví.

®: Přišel čas ^Fslunce, ^Gzrození a ^Ctratí
 na kterejch ^Fpotkáš ^Gkluky ze všech ^Cstran
 | :Hube^{E7}nej ^{Ami}Joe, Čára, Ušoun se ti ^{Dmi}vrátí
 oživne ^Fkemp, ^{E7}jaro vítej k ^{Ami}nám.: |

2. Kdo ví jak voní země, když se budí
 pocit má vždy jak zrodil by se sám.
 Jaro je lék na řeči, co nás nudí
 na lidi, co chtěj zkazit život nám.

®: Přišel čas slunce, ...

3. Zmrznout by měla, kéž by se tak stalo
 srdce těch pánů, co je jim vše fuk.
 Pak bych měl naději, že i příští jaro
 bude má země zdravá jako buk.

1. ^DDěšť ti, holka, smáčel ^Gvlasy, ^{Emi}smáčel vlasy,
z ^{A7}tvých očí zbyl prázdný ^Dkruh, ^{A7}
^Dkde je zbytek tvójí ^Gkrásy, ^{Emi}tvójí krásy,
^{A7}to ví dneska snad jen ^DBůh.

R: ^DZ celé jižní eskad^Grony, ^{Emi}eskadrony
^{A7}nezbyl ani jeden ^Dmuž, ^{A7}
v Montgomery bijou z^Gvony, ^{Emi}bijou zvony,
^{A7}děšť ti smežvá ze rtů ^Drůž.

2. Na kopečku v prachu cesty, v prachu cesty
leží i tvůj generál,
v ruce šátek od nevěsty, od nevěsty,
ale ruka leží dál.

R:

3. Tvář má zšedivělou strachem, no vážně strachem,
zbylo v ní pár těžkejch chvil,
proužek krve stéká prachem, stéká prachem,
děšť mu slepil vlas jak jíl.

R:

4. Děšť ti šeptá jeho jméno, jeho jméno,
šeptá ho i listoví,
lásku měl rád víc než život, víc než život,
to ti nikdy nepoví.

1. ^GMíle a ^Cmíle jsou ^Gcest, které ^{Emi}znám,
 jdou ^Gtrávou i ^Cúbočím ^Dskal,
 jsou cesty zpátky a jsou cesty tam,
 a já na všech s vámi stál,
 proč ale blátem nás kázali vést
 a špínou třísnilí šat?

R: To ^Cví snad jen ^Dděšť a ^Gvítr kolem ^{Emi}nás,
 ten ^Cvítr, co ^Dzačal právě ^Gvát.

2. Míle a míle se táhnou těch cest
 a dál po nich zástupy jdou,
 kříže jsou bílé a lampičky hvězd
 jen váhavě svítí tmou,
 Bůh ví, co růží, jenž dál mohly kvést,
 spí v hlíně těch práchnivých cest?

R:

3. Dejte mi stéblo a já budu rád,
 i stéblo je záchranný pás,
 dejte mi flétnu a já budu hrát
 a zpívat a ptát se vás,
 proč jen se úděl tak rád mění v bič
 a proč že se má člověk bát.

R:

Na kameni kámen

(Brontosauři)

Jako ^Cstarej suchej strom jako ^Fvše ničící
 hrom, jak v poli ^Ctráva připadá mi ten náš svět
 plnej ^Fřečí a čím ^{Ami}víc tím ^Glíp se ^Cmám

® Budem^Fo něco se rvát až tu^{Ami}nezůstane^Gstát
 na kameni ^Ckámen a jestli ^Fnení žádnéj Bůh
 tak nás ^{Ami}vezme země ^Gvzduch, no a potom^CAmen

A to všechno proto jen že pár pánů chce mít
 den bohatší králů přes všechna slova co z nich
 jdou hrabou pro kuličku svou jen pro tu svou

Možná jen se mi to zdá a po těžký noci přijde
 přijde hezký ráno jaký bude nevím sám
 taky jsem si zvyk na všechno kolem nás

Náhrobní kamen

(Petr Novák)

^GKdyž půjdeš ^{Emi}po cestě, ^Gkde růže ^Avadnou, kde rostou ^Gstromy ^Cbez ^Glistí,
^Gtak vyjdeš ^{Emi}na místo, ^Gkde tvý slzy ^Aspadnou na ^Ghrob, ^Cco nikdo nečís^Gtí.

Jen starej rozbitej náhrobní kámen, řekne ti, kdo nemoh už dál,
tak sepi ruce svý a zašeptej ámen ať jsi tulák nebo král.

Rec: „Dřív děvče chodilo s kyticí růží rozdávat lidem štěstí a smích.
Oči jí maloval sám Bůh černou tuší, pod jejím krokem tál sníh.“

Všem lidem dávala náručí plnou, sázela kytky podél cest
jednou však zmizela a jako když utne, přestaly růže náhle kvést.

Pak jsem jí uviděl, ubohou vílu, na zvadlých květech věčně snít
všem lidem rozdala svou lásku a sílu, že sama dál nemohla už žít.

Tak jsem jí postavil náhrobní kámen a čerstvé růže jsem tam dal
pak jsem se pomodlil a zašeptal ámen a svojí píseň jsem jí hrál.

Outsider waltz

(Wabi Daněk)

1. Dnes ^Cráno, když bylo půl, při ^{Emi}pravidelný hygieně
^{Dmi}poklesls' hodně v ceně, když jsi ^Fzahlíd' svůj ^Gzjev,
^{Dmi}už nejsi, co jsi ^{G7}býval, tu ^Ctvář nespraví ti ^{Ami}masáž,
^{Dmi}marně se, hochu, ^{G7}kasáš, už nejsi ^Clev a velkej ^{G7}šéf.

R: ^CMáš svůj svět a ^{Ami}ten se ti hroutí,
to ^Cdávno znám, já ^{A7}prožil to sám,
^{Dmi}kráčíš ^Gdál a ^{Dmi}cesta se ^Gkroutí,
až ^{Dmi}potkáš nás ^{Emi}na ní, tak ^{G7}přidej se ^Ck nám.

2. Jsi z vojny doma čtrnáct dnů, a na radnici velká sláva,
to se ti holka vdává, cos' jí dva roky psal,
ulicí tiše krouží ten blbej motiv z Lohengrina,
není ta - bude jiná, dopisy spal a jde se dál.

R:

3. Za sebou máš třicet let a zejtra ráno třetí stání
a nemáš ani zdání, jak to potáhneš dál,
ten, komus' kdysi hrával, se znenadání někam ztratil,
už nemáš, čím bys platil, no tak se sbal a šlapej dál.

R: 2x

Niagára

(Waldemar Matuška)

Na břehu ^D Niagáry, stojí ^{A7} tulák starý,
na svou první lásku vzpomíná ^D ná
jak tam stáli spolu, dívá ^{A7} li se dolů,
až jim půlnoc spadla do klína ^D na

Ref: ^D Teskně hučí Nia ^{A7} gára, teskně hučí do no ^D ci,
komu ^{D7} vášeň v srdci ^G hárá tomu ^D není ^{A7} pomo ^D ci.

Střemhlav do propasti padá proud,
na něm vidím tebe, láske plout
[: škoda, že ten přelud krásný nelze obejmout:]

Osud tvrdou pěstí zasáh lidské štěstí
i ten nejkrásnější jara květ
a ten kvítek jara vzala Niagára
a už nikdy nevrátí jej zpět.
Ref:

Slavíci z Madridu

(Waldemar Matuška)

^{Ami} Nebe je modrý a ^{E7} zlatý, bílá sluneční ^{Ami} záře,
horko a sváteční šaty, ^{E7} vřava a zpocení ^{Ami} tváře,
vím, co se bude dít, býk už se v ohradě vzpíná,
kdo chce, ten může jít, já si dám sklenici vína.

®: ^{Dmi} Žízeň je veliká, ^{Ami} život mi utíká,
^{E7} nechte mě příjemně ^{Ami} snít,
^{Dmi} ve stínu pod fíky ^{Ami} poslouchat slavíky,
^{E7} zpívat si s nima a ^{Ami} pít.

Ženy jsou krásný a cudný, mnohá se ve mně zhlídla,
oči jako dvě studny, vlasy jak havraní křídla,
dobře vím, co znamená pád do nástrah dívčího klína,
někdo má plotky rád, já si dám sklenici vína.

®:

Nebe je modrý a zlatý, ženy krásný a cudný,
mantily, sváteční šaty, oči jako dvě studny,
zmoudřel jsem stranou od lidí, jsem jak ta zahrada stinná,
kdo chce, ať mi závidí, já si dám sklenici vína.

®:

1. ^D Na Okoř je cesta jako žádná ze sta,
^{A7} vroubená je stroma ^D ma,
když jdu po ní v létě, samotěn na světě,
^{A7} sotva pletu noha ^D ma,
^G na konci té cesty ^D trnité ^E stojí krčma jako ^{A7} hrad,
^D tam zapadli trampí, hladoví a sešlí,
^{A7} začli sobě noto ^D vat.

R: Na hradě Okoři ^{A7} světla už nehoří,
^D bílá paní ^{A7} šla už dávno ^D spát,
ta měla ve zvyku ^{A7} podle svého budíku
^D o půlnoci ^{A7} chodit straší ^D vat,
^G od těch dob, co jsou tam ^D trampové,
^E nesmí z hradu ^{A7} pryč,
^D a tak dole v podhradí ^{A7} se šerifem dovádí,
^D on jí sebral ^{A7} od komůrky klíč.

2. Jednoho dne zrána roznesla se správa,
že byl Okoř vykraden.
nikdo neví dodnes, kdo to tenkrát vodnes',
nikdo nebyl dopaden,
šerif hrál celou noc mariáš s bílou paní v kostnici,
místo aby hlídal, vášnivě jí líbal,
dostal z toho zimmici

Ten ^C den, co vítr ^D listí z města ^G svál,
můj ^C džíp se vracel, ^D jako by se ^{Emi} bál,
že ^C asfaltový ^D moře odliv ^G má,
a ^C stáj, že svýho ^D koně nepo ^{Emi} zná

R: Řekni, ^G kolik je na světě, kolik je takovejch ^D měst,
řekni, ^{Ami} kdo by se vracel, když všude je tisíce ^{Emi} cest.
Tenkrát, ^G když jsi mi, Terezo, řekla, že ráda mě ^D máš,
tenkrát, ^{Ami} ptal jsem se, Terezo, kolik mi polibku ^{Emi} dáš,
napo ^D sled, napo ^G sled.

Já z dálky viděl město v slunci stát
a dál jsem se jen s hrůzou musel ptát:
Proč vítr mlátí spoustou okenic,
proč jsou v ulicích auta, jinak nic?

R:

Do prázdných beden zotvíranejch aut
zaznívá odněkud něžnej tón flaut
a v závějích starýho papíru
válej se černý klapky z klavíru.

R:

Tak loudám se tím hrozným městem sám
a vím, že Terezu už nepotkám.
Jen já tu zůstal s prázdnou ulicí
a osamělý město zářící.

R:

Na dlani jednu z Tvých řas, do tmy se koukám,
 hraju si písničky Tvý, co jsem Ti psal.
 Je skoro ^{Ami}půlnoc a z kostela zvon mi noc připo^{Emi}míná,
 půjdu se ^{Ami}mejt a pozhasínám –co bude ^{H7}dál?

^{Emi}Pod polštář dopisů pár, co poslalas', ^{Ami}dávám,
^{D7}píšeš, že ráda mě máš a trápí Tě ^Gstesek.
 Je skoro ^{Ami}půlnoc a z kostela zvon mi noc připo^{Emi}míná,
 půjdu se ^{Ami}mejt a pozhasínám –co bude ^{H7}dál?

®: Chtěl jsem ^{Ami}to ráno, kdy naposled snídal jsem s Tebou
 Ti ^{Emi}řict, že už Ti nezavolám.
 Pro jednu pitomou ^{Ami}holku, pro pár nocí ^{D7}touhy
 podved jsem ^Gvšechno, o čem doma si ^{H7}sníš,
 teď je mi to ^{Emi}líto. *Emi, Emi/D, Cmaj7, Emi, Emi/D, Cmaj7*

Kolikrát člověk může mít rád, tak opravdu, z lásky?
 Dvakrát či třikrát, to ne, i jednou je dost.
 Je skoro půlnoc a z kostela zvon mi noc připomíná,
 půjdu se mejt a pozhasínám - co bude dál?

®:

Emi, Emi/D, Ce, Emi, Emi/D, Ce, Emi, Ami, D7, G, Ami, Emi, Ami, H7

®:

Rec: Na dnešek jsem měl divnej sen: slunce pánilo a před saloonem stál v prachu dav, v tvářích cejch očekávání. Uprostřed šibenice z hrubých klád. Šerifův pomocník sejmul odsouzenec z hlavy kápi a dav zašuměl překvapením. I já jsem zašuměl překvapením. Ten odsouzenec jsem byl já a šerif četl neúprosným hlasem rozsudek:

R 1: Pověste ho ^{Ami}vejš, ať se houpá,
pověste ho ^Cvejš, ať má ^Gdost.
Pověste ho ^{Dmi}vejš, ať se ^{Ami}houpá,
že tu ^Gbyl nezvanej ^{Ami}host.

1. Pověste ho, že byl jinej,
že tu s námi dejchal stejnej vzduch.
Pověste ho, ze byl línej
a tak trochu dobrodruh.

2. Pověste ho za El Passo,
za snídani v trávě a lodní zvon.
Za to že neoplýval krásou,
že měl ^Fcountry rád, že se ^Euměl smát i ^{Ami}vám.

R.2: Nad hla^Cvou mi slunce ^Gpálí konec ^{Dmi}můj nic neod^Cdá^Glí,
do svých ^Csnů se dívám z ^Gdáli.
A do ^{Dmi}uší mi stále zní tahle ^Emoje píseň poslední

R1:

Pověste ho za tu banku,
v který zruinoval svůj vklad.
Za to že nikdy nevydržel
na jednom místě stát.

R 2: + R1:

Pověste ho za tu jistou,
který nesplnil svůj slib.
že byl zarputilým optimistou
a tak dělal spoustu chyb.

Pověste ho, ze se koukal,
ze hodně jed a hodně pil.
ze dal přednost jarním loukám
a pak se usadil a pak se oženil
a žil.

R1:

Pramínek vlasů

(Jiří Suchý)

Když měsíc ^Crozlije ^{Ami}světlo své ^Fpo kra^Gji
a hvězdy ^Cřeknou, ^{Ami}že čas je jít ^Fsp^{G7}át
pramínek ^Cvla^{Ami}sů jí ustříhnu ^Fpo^Gtají,
komu no ^Cpřece té, ^Fkte^{G7}rou mám ^Crád.

Pramínek vlasů jí ustříhnu potají,
já blázen pod polštář chci si ho dát
ačkoliv sny se mi zásadně nezdají,
věřím, že dnes v noci budou se zdát

Ref: O sny mě ^Bpřipraví teprve ^Csvítání,
zpěv ptáků v ^Boblacích a modré ^Cnebe
od vlasů ^Fjichž jsem se dotýkal ^Cve spaní,
nový den ^{As7}nůžkama odstříhne ^Gtebe.

A na bílém polštáři do kroužku stočený,
zbude tu po tobě pramínek vlasů,
já nebudu vstávat - dál chci ležet zasněný,
je totiž neděle a mám dost času

Ref:

Zrození hvězd

(Kamelot)

1. ^GZrození hvězd čas ^Cvykřesá kvapem
a ^{Emi}můžou mě vézt, až ^Dvyryju drápem
staré ^Cmedvědice do ^{Emi}skály větrů ^Dtvůj obličej.

2. Kraj otěhotněl jak prvnička v máji
tou padlou tmou a někde ve stáji
se splaší koně a přiklušou blíž, ke mně blíž.

®: A (že) ^Cbřezí klisna má oči jako ty a ^{Emi}sedlo z ně^Dhy,
možná ^Cse jí stýská, možná je zraněná a ^{Emi}možná je ^Dty,
všechno ^Cmožná, všechno možná bude lepší než ^Gdřív.

3. Tahleta létavice mně do uší zpívá
píseň panice, co z tváře ti slíbá
tvůj vodopád slz a měsíční prach, co ty víš.

4. Kraj Indiánů mě úsvitem vítá
a ranní déšť mou rytinu smývá,
jsi vzdálená víc, co můžu ti říct, můžu říct, jen to:

2 x ®:

1. ^CVím jedno návrší zámek ^Fnádher^Cnej
Z nejhezčích pohádek ho ^Fznám
[:stavě ^(F)nej z křišťálu sahá k ^Cnebi pomálu
Povětrí přijde k ^Fduhu ^Gprincez^Cnám:]
2. Bílý je lilium bílej krásnej sen
Bílý je pravý hedvábí
[:Jdu cestou necestou za svou bílou nevěstou
Jiná mě na tom světě nevábí:]
3. Šípková růžičko z dávných příběhů
Odkvétáš tiše na stráni
[:odpuť mi svatej Ján, že tvou krásu nehledám
na jinou myslím večer před spaním:]
4. Stříbrná tůňka si shlíží ke hvězdám
Velkej vůz ztratil zákolník
[:rozsypal pod náma celou fůru s hvězdama
jenom já nemám štěstí za trojník:]
5. Já vím, že z tej noci plnej zázraků
Vykvět můj kvítek z poupěte
[:pomoz mi svatej Ján, ať tu chvíli nezmeškám
než pláně nazdař pánbů odkvete:]
6. Vím jeden bílej mlejn – zámek stříbrnej
v údolí z nám to návrší
[:v tom pěknym stavení je moje potěšení,
ža na něj myslím zatím netuší:]
7. ^DVím jedno oudolí vím já ^Gpeknej ^Dmlejn
Dobře to v tomhle mlejně ^Gznám
[:Bydlí tam ^(G)panenka oči ^Dmá jak pomněnka
Jinou už na tom ^Gsvětě ^Anehle^Ddám:]
8. Vím jednu oudolí vím já pěknej mlejn
Míří sem cesta s přívozem
[:jde cesta necesta tady je má nevěsta
Nerovná se jí žádná z princezen:]
9. Vím jednu oudolí vím já pěknej mlejn
Vedle něj rybník s rákosím
[:ta dívčí co ji znám je má bílá princezna
tu si já vod pan táty vyprosím:]

Píseň, co mě učil listopad

(Wabi Daněk)

1. ^CMálo jím a ^Fmálo spím a ^Cmálokdy tě ^Fvidám,
^Cmálokdy si nechám ^{Emi}něco ^{Dmi}zdát^G,
^Fdoma nemám ^Cstání už od ^{Ami}jarníhotání,
^Fcítím, že se blíží listo^Cpad.

R: Listopado^Bvý písňě ^Fod léta už ^Cslýchám,
vítr ledo^{Dmi}vý ^Fpřinesl je k ^Cnám,
tak mě neče^Bkej, dneska ^Fnikam nepos^Cpíchám,
listopado^{Dmi}vý ^Fpísni naslou^Cchám.

2. Chvíli stát a poslouchat, jak vítr větve čistí,
k zemi padá zlatý vodopád,
pod nohama cinká to poztrácené listí,
vím, že právě zpívá listopad.

R:

3. Dál a dál tou záplavou, co pod nohou se blýská,
co mě nutí do zpěvu se dát,
tak si chvíli zpívám a potom radši pískám,
píseň, co mě učil listopad.

R:

Ptáčata

(Brontosauři)

1. ^GNa kolejích stála za uchem květ,
vlasy trávou zavázaný,
^Cs kytarou na zádech ^Gstrun už jen pět,
^{D7}hezký oči uplaka^Gný.

2. Opuštěnejch ptáčat plnej je svět
a hnízda hledaj neví co dál.
^CVyšlápli jsme ránem a v ^Gnědeli zpět,
^{D7}za tejdén jsem u trati ^Gstál.

® ^CVíš holky těžší to ^Gmaj, ^{Ami(C)}víš holky těžší to ^Gmaj.

3. Říkal jsem jí "štístko zatoulaný",
vždycky smála se a začala hrát,
o potocích v trávě a o znameních
co lidi uměj ze zloby dát.

^GCesta má přede mnou v dáli mizí
každý krok v srdci mém ^Dzabolí
za krát ^Gko bude ^{G7}mi všechno ^Ccizí
^Gnespatřím své ^Drodné údolí^G

®: Já volám: ^GNashledanou ^Cnashledanou
^Gnashledanou ^Drodné údolí^G
Já volám: ^GNashledanou ^Cnashledanou
^Gpři vzpomínce ^Dsrdce zabolí^G

Oči mé nevidí jak se stmívá
nevidí co jsem měl tolik rád
Jediné co mi teď ještě zbývá
rodnému údolí sbohem dát.

®:

Proč se den za každou nocí vrátí
proč se čas na chvíli nezastaví
nemusel bych ti své sbohem dáti
kdyby dnešní den byl navěky

Tisíc mil Waldemar Matuška

1. V ^Gnohách mám už tisíc ^{Emi}mil
stopy ^{Ami}děšť a vítr ^Csmyl
a můj ^{Ami}kůň i já sme ^Dcestou znavení^G

®: Těch tisíc mil těch tisíc mil
má jeden směr a jeden cíl
bílej dům to malý bílý stavení

2. Je tam stráň a příkřej sráz ®: Těch tisíc mil těch tisíc mil
modrá tuň a bobří hráz má jeden směr a jeden cíl
táta s mamou kteří věřej d'etskejm snům jeden cíl ten starej známej bílej dům

3. V nohách mám už tisíc mil ®: Těch tisíc mil těch tisíc mil
teď mi sbejvá jen pár chvil má jeden směr a jeden cíl
cestu znám a ta se tam k nám nemění má jeden směr a jeden cíl

4. Kousek dál a já to vím ®: Těch tisíc mil těch tisíc mil
uvidím už stoupat dým má jeden směr a jeden cíl
šikmej štít střechy čnít k ^Dnebesům^D jeden cíl ten starej známej bílej dům

^CTak, jako jazyk ^{F6}stále ^{Fis6}narází ^{G6}na vylomený ^Czub,
 tak se vracím k ^{F6}svému ^{Fis6}nádraží, ^{G6}abych šel zas ^Cdál,
 přede mnou ^{F6}stíny se ^{Fis6}dlouží a ^{Ami}nad krajinou ^{Fisdim}krouží
 podivnej ^{F6}pták, ^{Fis6}pták ^{G6}nebo ^Cmrak.

Ref: ^CTak do toho ^{F6}šlápni, ať ^{G6}vidíš kousek ^Csvěta,
 vzít do dlaně ^{F6}dálku ^{G6}zase jednou ^Czkus,
 telegrafní ^{F6}dráty ^{G6}hrajou ti už ^Cléta
 to nekonečně ^{F6}dlou ^{Fis6}hý ^{G6}mo ^{fis6}no ^{F6}tónní ^Cblues,
 je ráno, je ráno, [: nohama ^{F6}stí ^{Fis6}ráš ^{G6}rosu na ^{Fis6}ko ^{F6}le ^Cjích :].

Pajda dobře hlídá pocestný, co se nocí toulaj',
 co si radši počkaj', až se stmí, a pak šlapou dál,
 po kolejích táhnou bosí a na špagátě nosí
 celej svůj dům, deku a rum.

Ref:

Toronto**(Brontosauři – Nedvědi)**

1. Na ^{Dmi}břehu řeky Sázavy je ^Atichý klidný kraj
 na ^{Dmi}břehu řeky modravý tam ^Aosadu prý maj
 Když ^{Gmi}měsíc kraj ten ozáří a ^{Dmi}peřej zašumí
 tu kamarádi z osady si s ^Alesem rozu ^Dmí.

®: Každý kdo patříš mezi nás, víš ^Gco je kama ^Drád
 každý kdos musel odejít tak ^Evrátil by ses ^Arád
^GToronto, má osado s tím ^Dkrajem kouzelným
 říčko moje Sázavo jen u ^Gnás je ^Adobře to já ^Dvím.

2. Ozvěna hlasy navrátí když soumrak přišel tam
 tu kamarádi z osady nechtěj být nikdo sám
 Oheň zaplál černou tmou a píseň lesem zní
 mraky letí oblohou, jen stromy tiše spí.

®:

3. Na břehu řeky Sázavy akáty zašumí
 tu kamarádi z osady i skalám rozumí
 když vláček nocí zahouká, jdem všichni domů spát
 jen vlajka smutná samotná tu bez nás bude vlát

®:

1. Do tvých ^{Dmi}očí jsem se zbláznil
a teď ^{E7}nemám nemám ^{Gmi}klid,
^{Ami}hlava třeští, asi tě mám ^{Dmi}rád. Stále někdo říká:
Vzbud' se, ^{E7}věčně trhá ^{Gmi}nit,
^{Ami}studenou sprchu měl bych si ^{Dmi}dát.

®: ^{D7}Na pouti jsem vystřelil ^{Gmi}růži z papíru,
^{C7}dala sis ji do vlasů, kde ^Fhladívám tě ^{A7}já
^{Dmi}v tomhle smutným světě
jsi má ^{Gmi}naděj na víru,
že ^{Ami}nebe modrý ještě smysl ^{Dmi}má.

2. Přines jsem ti kytku, no co koukáš, to se má,
tak jsem asi jinej, teď to víš.
Možná trochu zvláštní
v dnešní době, no tak ať,
třeba z ní mou lásku vytušíš.

Zahrada ticha**(Projektil)**

1. Je ^D tam brána zdobená, cestu oteví ^{Emi}rá,
zahrada ^Czelená, ^Gvšechno připomí ^Dná.
Jako ^Ddým závoju, mlhou upřede ^{Emi}ných,
vstupuješ ^Cdo ticha ^Gcestou vyvole ^Dných.

2. Je to březový háj, je to borový les,
je to anglický park, je to hluboký vřes.
Je to samota dnů, kde jsi pomalu stár,
v zahradě zelený, kde sis na dětství hrál.

3. Kolik chceš, tolik máš očí otevřených,
tam venku za branou, leží studený sníh.
Zpočátku uslyšíš vítr a ptačí hlas,
v zahradě zelený přijdou do ticha zas.

4. Světlo připomíná rána slunečních dnů,
v zahradě zelený, v zahradě beze snů.
Uprostřed závratí, sluncem prosvícených,
vstupuješ do ticha cestou vyvolených.

Je^Edu Vám takhle ^{E7}stezkou, dát ^Akoňům v řece ^Epít,
v tom potkám holku hezkou, až ^{H7}jsem Vám z koně slít.
Měla ^Ekytku žlutých ^{E7}květů, snad ^Arůží, co já ^Evím,
znám plno hezkejch ženskejch k světů, ale ^{H7}tahle hraje ^Eprim

R: ^{E7}Kdo si ^Akazí smysl pro krásu, ať s ^Etou a nebo s tou.
Děj si říct, že kromě Texasu, tyhle ^{H7}růže nerostou.
Ať máš ^Ekolčák nízko ^{E7}u pásu, ať jsi ^Atřeba zloděj ^Estád
tyhle žlutý růže z Texasu, budeš ^{H7}pořád mít už ^Erád.

Řekla, že tu žije v ranči, jen sama s tátou svým
a že hrozně ráda tančí, však právě nemá s kým.
Tak já jsem se jí nabídl, že půjdu s ní a rád
a že se dám i zabít, když si to bude přát.

Hned si dala se mnou rande a přišla přesně v půl
a dole teklo Rio Grande a po něm měsíc plul.
Když si to tak v hlavě srovnám, co víc jsem si mohl přát
ona byla krásná, štíhlá, rovná, zkrátka akorát.

®:

Od těch dob svý stádo koní, sem vodím k řece pít
a žiju jenom pro ní a chtěl bych si ji vzít.
Když večer banjo ladím a zpívám si tu svou,
tak v duchu pořád hladím tu kůži voňavou.

®:

1. Jdu s^C dřevou patou, mám^{Ami} horečku zlatou,
jsem^F chudý, jsem sláb a^C nemocen
a hlava mně pálí, tam v^{Ami} modravé dáli
se^F leskne a^{G7} třpytí můj^C sen.

2. Kraj pod sněhem mlčí, tam stopy jsou vlčí,
tam zbytečně budeš mi psát,
sám v dřevěné boudě sen o zlaté hroudě
já nechám si tisíckrát zdát.

R: ^C Severní ^{C7} vítr je ^F krutý, ^C počítej, láska má, ^{G7} s tím,
^C k nohám ^{C7} ti dám zlaté ^F pruty, nebo se ^C vůbec ^{G7} nevrá ^C tím.

3. Tak zarůstám vousem a vlci už jdou sem,
já slyším je výt blíž a blíž,
už mají mou stopu, už větfí, že kopu
si hrob a že stloukám si kříž.

4. Zde leží ten blázen, chtěl dům a chtěl bazén
a opustil tvou krásnou tvář,
má plechovej hrnek, v něm pár zlatej zrnek
a nad hrobem polární zář.

R:

1. ^DU stánků na ^Glevnou krásu
^Dpostávaj a ^Gsmějou se času
s ^Dcigaretou a ^Aholkou co nemá kam ^Djít.
2. Skleniček pár, pár tahů z trávy
uteče den jak večerní zprávy
neuměj žít, bouřej se a neposlouchaj.
- Ⓜ: ^GJen zahlídli svět maj na ^Aduši vrásky
tak má ^Dlo jen, tak málo ^Gje lásky
^Dztracená víra ^Ahrozny z vinic nepos ^Dbírá.
3. U stánků na levnou krásu postávaj
a ze slov a hlasů poznávám
jak málo jsme jim stačili dát.
- Ⓜ: 2x

Zachraňte koně**(Kamelot)***Emi Ami7 D G H7 Emi Ami7 D G H7*

Emi Peklo byl ráj, když hořela stáj, *Ami7* příteli,
C věř mi, koně ^Dpláčou, poví ^Gdám. *H7*
Emi To byla půlnoc, vtom křik o pomoc, už *Ami7* letěly
C hejna kohoutů ^D a bůhví ^Gkam *H7*.

R: ^GZachraňte koně, *Hmi* křičel jsem tisíc ^Ckrát,
^Gžil jsem jen pro ně, *Hmi* bránil je nejvíc ^Ckrát,
než přišla *Ami* chvíle, kdy hřívy ^Cbílé
pročesal *Ami* plamen, spálil na *H7* troud.

Ohrady a stáj a v plamenech byl kraj, už nedýchal,
já viděl, jak to hříbě umírá.
Klisna u něj a smuteční děj se odbývá,
jak tiše pláče oči přivírá.

R: Zachraňte koně, ...
.. spálil na *H7* troud.
Emi Ami7 D G H7 Emi Ami7 D G H7

R: /: ^{D7}Já mám ^Gkocábku ^{D7}náram-, ^Gnáram-, náram-,
kocábku ná^{D7}ram-, ^Gnáramnou. :/

R:

1. ^GPršelo a blejskalo se sedm neděl,
kocábku ná^{D7}ram-, ^Gnáramnou,
Noe nebyl překvapenej, on to věděl,
kocábku ná^{D7}ram-, ^Gnáramnou.

R:

*: ^GArcha má cíl, já, archa má směr, já,
plaví se k Ara^{D7}ratu ^Gna sever.

R:

2. Šem, Nam a Jafet byli bratři rodní,
kocábku náram-, náramnou,
Noe je zavolal ještě před povodní,
kocábku náram-, náramnou.

3. Kázal jim uložit ptáky, savce,
kocábku náram-, náramnou,
"ryby nechte, zachrání se samy hladce,"
kocábku náram-, náramnou.

R:

*:

R:

4. Přišla bouře, zlámala jim pádla, vesla,
kocábku náram-, náramnou,
tu přilétla holubice, snítku nesla,
kocábku náram-, náramnou.

5. Na břehu pak vyložili náklad celý,
kocábku náram-, náramnou,
ještě že tu starou dobrou archu měli,
kocábku náram-, náramnou.

R:

*:

2xR:

1. *Emi* Posledních ^D pár minut ^C zbejvá *Emi* jen,
máš teplou ^D dlaň, už se ^A stmí *Emi* vá,
těžký je ^D říct, že se ^C končí *Emi* den,
vlak ^D poslední vagón ^{A, C} mívá. ^E

R: Tak už mi má holka mává,
ve vočích má slzy ^F páli ^D vý,
Emi život jde dál, to se ^C stává,
Ami já to ^D vím,
^G tak už mi má holka mává,
výpravčí zelenou ^F dá ^D vá,
Emi tak jed', jed', jed',
Emi tak jed', jed', jed',
Emi tak jed', jed', jed', tak jed'.

2. Koleje jsou cejchem loučení,
holkám se ve vočích střádá,
smutek je šátek osamění,
co mužskejm na cestu mává.

R:

3. Za zády zůstal mi pláč a smích
do tmy se můj vlak teď řítí
zmizela holka jak loňskej sníh
a světla měst v dálce svítí.

R:

Dmi Dávám sbohem všem *C* břehům prokla^{*Ami*}tejm,
 který *Dmi* v drápech má *C* ďábel *Dmi* sám.
Dmi Bílou přídí *C* šalupa „My *Ami*grave“
 míří *Dmi* k útesům, *C* který *Dmi* znám.

®: Jen tři *F* kříže z bí^{*C*}lýho kame^{*Ami*}ní
 někdo *Dmi* do písku *C* posklá^{*Dmi*}dal.
 Slzy *F* v očích měl a *C* v ruce znave^{*Ami*}ný,
 lodní *Dmi* deník, co *C* sám do něj *Dmi* psal.

První kříž má pod sebou jen hřích,
 samý pití a rvačky jen.
 Chřestot nožů při kterých přejde smích,
 srdce kámen a jméno „Sten“.

®:

Já Bob Green, mám tváře zjizvený,
 štěkot psa zněl, když jsem se smál.
 Druhej kříž mám a spím pod zemí,
 že jsem falešný karty hrál.

®:

Třetí kříž snad vyvolá jen vztek,
 Katty Rodgers těm dvoum život vzal.
 Svědomí měl vedle nich si klek ...

Rec: Víím, trestat je lidský, ale odpouštět božský. Ať mi tedy Bůh odpustí.

®: Jen tři kříže z bílýho kamení,
 někdo do písku poskládal.
 Slzy v očích jsem měl a v ruce znavený,
 lodní deník a v něm co jsem psal.

Už to nenapravím

(Samson Lenk)

R: G Cmi F G# G Cmi G Cmi F G# G Cmi G

Vap tap tap ...

1. Cmi V devět hodin dvacet pět, F mě opustilo štěstí,
ten Gis vlak, co jsem jím měl jet, na koleji G dávno G7 nestál,
Cmi v devět hodin dvacet pět F jako bych dostal pěstí,
já Gis za hodinu na náměstí měl jsem stát, ale G v jiným G7 městě.
Tvá C7 zpráva zněla prostě a byla tak krátká,
že Fmi staviš se jen na skok, že nechalas' mi vrátka
Bb zadní otevřená, G zadní otevřená,
já C7 naposled tě viděl, když ti bylo dvacet,
to Fmi jsi tenkrát řekla, že se nechceš vracet,
Bb že jsi unavená, G ze mě unavená.

R:

2. Já čekala jsem, hlavu jako střep, a zdálo se, že dlouho,
může za to vinný sklep, že člověk často sleví,
já čekala jsem, hlavu jako střep, s podvědomou touhou,
já čekala jsem dobu dlouhou, víc než dost, kolik přesně, nevím.
Pak jedenáctá bila a už to bylo passé,
já dřív jsem měla vědět, že vidět chci tě zase,
láska nerezaví, láska nerezaví,
ten list, co jsem ti psala, byl dozajista hloupý,
byl odměřený moc, na vlídný slovo skoupý,
už to nenapravím, už to nenapravím.

R:

Vínečko bílé

(Fanoš Mikulecký)

C Víne^{G7}čko bí^Clé, si od F mé mi^Clé,
budu ťa pít, F co budu ^{G7}žít, C víne ^{G7}čko bí^Clé.

Vínečko rudé, si od té druhé,
budu ťa pít, co budu žít, vínečko rudé.

Vínečka obě, frajárky moje,
budu vás pít, co budu žít, vínečka obě.

®: ^GTuhle písničku chtěl bych ti, ^Dlásko, dát,
 ať ti ^{D7}každej den připomíná,
 toho, ^{G7}kdo je tvůj, či ty jsi ^Ca kdo má ^Grád
 ať ti každej den ^Dpřipomíná

^GKluka jako ty hledám už ^Dspoustu let,
 tako ^{D7}vý trošku trhlý můj ^Gjá,
 dej mi ^{G7}ruku, pojď, půjdeme ^Cšlapat náš ^Gsvět,
^Gi když obrovskou ^Dpráci to ^Gdá.

®: Tuhle písničku ...

Fakt mi nevadí, že nos jak bambulku máš,
 ani já nejsem žádný ideál,
 hlavně, co uvnitř nosíš a co ukryváš,
 to je pouto, co vede nás dál.

®: Tuhle písničku ...

Ved' mě dál, cesto má

(Pavel Bobek)

^CNěkde v dálce ^{Ami}cesty končí,
^Gkaždá prý však ^Fcíl svůj ^Cskrývá
 Někde v dálce ^{Ami}každá má svůj cíl
^Gať je pár chvil dlouhá ^Fnebo tisíc ^Cmil

®: Ved' mě ^Cdál, cesto ^Gmá,
 ved' mě ^{Ami}dál, vždyť i ^Fjá
 Tam kde ^Ckončíš, chtěl bych ^Gdojít
 Ved' mě ^Fdál, cesto ^Cmá

Chodím dlouho po všech cestách,
 všechny znám je, jen ta má mi zbývá
 Je jak dívky co jsem měl tak rád
 Plná žáru bývá, hned zas samý chlad

© ^{Ami}Pak na ^Gpatník ^Cposlední
 napíšu křídou ^Fjméno své
 A pod něj, ^Cže jsem ^Gžil ^Chrozně ^Grád
^{Ami}Písň své, co mi ^Bv kapsách zbydou
^FDám si bandou ^Ccvrčků hrát
 A ^Gpůjdu spát, půjdu ^{G7}spát

1. *Ami*Tam, k *Dmi*de *Ami*zem duní *E*kopyty stád,
*Ami*znám pl^Fno vů^Cní, co *G*dejchám je tak rád,
*F*čpí tam *G*pot *C*koní *A7* a voní tymián,
*Dmi*kouř ob^Gzor clo^Cní, jak *E*dolinou je hnán,
*Ami*rád ži *Dmi*ju na *Ami*ní, *E*tý *Ami*pláni zelený.

2. Tam, kde mlejn s pilou proud řeky hnál,
já měl svou milou a moc jsem o ni stál,
až přišlo psaní, ať na ni nečekám,
prý k čemu lhaní, a tak jsem zůstal sám,
sám znenadáni v tý pláni zelený.

- R: *F*Dál čis *G*tím ch^Clív a lovím v ořeší,
*Ami*jenom ja^Fko *G*dřív *C*mě žití netěší,
*Ami*když hlídám *Dmi*stáj a slyším vítr dout,
*Ami*prosím, *Dmi*ať jí poví, že *E*mám v srdci troud.

3. Kdo ví, až se doví z větrnejch stran,
dál že jen pro ni tu voní tymián,
vlak hned ten ranní ji u nás vyloží
a ona k spaní se šťastná uloží
sem, do mejch dlaní, v tý pláni zelený.

Až mě ^{Ami} zítřa ráno v pět ^C ke zdi postaví,
^F ještě si napos ^{G7} led dám ^C vodku na zdra ^{Ami} ví,
z očí ^{Dmi} pásku strhnu ^{G7} si, to abych ^C viděl na ne ^{Ami} be
a ^{Dmi} pak vzpomenu ^{E7} si, ^{Ami} láske, na tebe, ^{Ami Dmi G E7}
a ^{Dmi} pak vzpomenu ^{E7} si na te ^{Ami} be.

Až zítřa ráno v pět, přijde ke mně kněz,
řeknu mu, že se splet, že mně se nechce do nebes,
že žil jsem, jak jsem žil, a stejně tak i dožiju
a co jsem si nadrobil, to si i vypiju,
a co jsem si nadrobil, si i vypiju.

Až zítřa ráno v pět poručík řekne: "Pal!",
škoda bude těch let, kdy jsem tě nelíbal,
ještě slunci zamávám a potom líto přijde mi,
že tě, láske, nechávám samotnou tady na zemi,
že tě, láske, nechávám na zemi.

Až zítřa ráno v pět prádlo půjdeš prát
a seno obracet, já u zdi budu stát,
tak přilož na oheň a smutek v sobě skryj,
prosím, nezapomeň, nezapomeň a žij,
Láske, nezapomeň a žij...

Žižňovej mrak

Rec: K nám jednou prišiel cizinec a vtip ŕek´ na pozdrav.
Prej u nás v Tupodole je jen tupohlavej ^C dav.
Ale zdejší ^{C7} farmáři si ^F hlavy lámaj´ ^C dál
nad tím zázrakem, co se ^{Ami} u nás v ^G Tupodole ^C stal.

^C Jednou v létě v Tupodole ^G vedra zača ^C ly.
Jen pětatřicet ^{C7} ve stínu, ale ^F dusno zoufa ^C lý.
My všichni v báru ^{C7} seděli, tam ^F aspoň chládek ^C byl,
když najednou se ^{Ami} přes krajinu ^G mráček převa ^C lil.

Von to ani nebyl žádnej mrak, spíš mlha solidní.
Ale když lehla do ulic, zůstala v nich kolik dní!
Ani kapka nepadla. A sluníčko? Kde pak!
Kdo by moh´ roztrhnout ten strašidelném mrak.

Zpěv: Jsou mračna deště, mračna prachu, my vyznáme se v nich.
Občas se dočtem´ v novinách vo mračnech válečných,

Rec: ale ať mně huba upadne, když pravdu nepovím,
ten mrak, co zakryl Tupodol, byl mračnem žižňovym.

Zpěv: S tím mrakem žižně přišla na nás doba strašlivá.
My všichni práce nechali a sedli u piva.

Rec: I černoši, co žebrávali vo žvanečků pár
se srotili a chtěli jít prej vyrabovat bár.

Tos´ nemoh´ z báru vovejít, ať sebevíc ´si chtěl.
Střihači vovcí, farmáři, prostě kupa lidskejch těl
a všichni pili pospolu, každém bál se hnout,
že za pár korků musel by tou žizní zahynout.

Když pití došlo, po báru jsme všichni bloudili.
A kolem celý hospody, prostě stíny vopilý,
střihači pili benzín, zkrátka bylo všelijak,
jen farmáři a já jsme táhli na nejbližší vlak.

Jen jsme z města vypadli, hned jsme byli fit.
Ale pod tím mrakem ´s musel umřít nebo pít

Zpěv: Teď už je tam bezpečno, já vrátím se tam rád.
Ten mrak se totiž odstěhoval k Mourku na západ.

Rec: My postavili na stůl džbáněk půl pivo a půl rum.
Ten chlap to vyzunk´, sotva pozved´ džbáněk k vyschleji rtům
a povídá: „Tak ´sem byl tuhle u známých, říkali tomu flám,
ale po Tupodole to by vodpočinek sám.“

Zpěv: Až uvidíte velkej mrak, jak táhne přes pláň
s pěnivou bílou čepicí, jak´ pivo ve džbáně.

Rec (bez doprovodu): Tak všeho nechte a běžte pít a bůh vás uchovej
ať nenastane průtrž. Ten mrak je žižňovej.